

nogen virkelig Forbedring, og navnlig maa jeg tilstaa, at det undrer mig i høj Grad, at den ærede Minister nu udtaler sig som en Modstander af Rjøgebanelen og Helsingørbanen eller i alt Fald ikke giver dem sin Tilslutning, men snarere udtaler sig tvivlende og stiller sig uwillig dertil; thi det er ikke mere end saa klar Sagen, at den ærede Minister udtalte, at Rjøgebanelen og Helsingørbanen hørte med til et fuldstændig gennemført sjællandskt Jernbaneprogram. Han siger — jeg skal her læse op af Rigsdagstidende — at „Det er et Par Baner, som ville kunne betale sig, og som jeg savner. Jeg savner ganske særdeles en Rystbane fra Rjøbenhavn til Helsingør, den vilde jeg ikke betænke mig paa at foreslaa. Jeg har ladet den undersøge, og jeg tror, det vilde være et godt og rentabelt Foretagende. Der kan endvidere, hvis man vil ubvilke Forbindelsen stærkere Sjøpaa, være Tale om at gaa fra Rjøbenhavn til Rjøge, og det vilde være en Statsbane; men skal Programmet være fuldstændigt, bør de 2 Baner, jeg har nævnt, ikke savnes.“ Han sagde altsaa, at disse Baner savnede han. Ikke desto mindre savnes disse Baner endnu, fordi den ærede Minister ikke har foreslaaet dem og ikke har gjort det Mindste for at faa dem frem. Han kan da, efter hvad han har udtalt, ikke undres over, at vi omsider tage Ordet for, at det maa blive til Noget med det Program, som den ærede Minister selv for et Par Aar siden har erklæret for at være et godt Program. I det Hele har jeg det Indtryk, at de Herrer paa den anden Side have en Følelse af, at de mangler Argumenter til at motivere deres Modstand imod vor Politikk. Jeg maa dog først sige, at jeg glemte at omtale den ærede Ministers Spørgsmaal, hvorfra jeg havde det Dokument, som jeg oplæste. Jeg omtaler det nu kun, for at jeg ikke skal paadrage mig en Mistanke om at have erhvervet det paa en underfundig Maade ved at bederue en af Regjeringens Embedsmænd. Det er et officielt Dokument, som er sendt til Udvalget. Jeg indrømmer, at det handler om Planer, der skulde realiseres allerede i Efteraaret, men det svækker ikke Betydningen deraf; thi de Ord, jeg citerede, handlede ikke om Gøteborgarten, men om de jydsktst. fortsatte Bestaaen, efter at denne Fart var opgivet; og den ærede Minister siger jo, at den er opgivet, saa at selv om Uttringen er kommen frem paa et Tidspunkt, hvor Gøteborgarten endnu eksisterede, og de omtalte Foranstaltninger ikke skulde gennemføres, have Argumenterne vedblivende deres Betydning; thi det staar fast, at naar Itogene

gjennem Sjælland ikke kunde opretholdes, vilde den vestnorske Post med Undtagelse af Berklinerposten blive fortsat ca. 12 Timer, og at man fra norsk Side har protesteret derimod, medens man fra vor Side bestemt har fastholdt, at af Hensyn til den vestnorske Post vilde man ikke fortsætte de gennemgaaende jydskt. Tog. Det er kun det, jeg vilde oplyse.

Ligeledes tror jeg overfor det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage) at have godt Hold paa hans Forhandlingsvillighed og Iver for at fremme nyttige Reforme ved Forhandling med Modstandere gennem Toldbetænkningen. Jeg tror ikke, at jeg behøver Mere... (Hage: Læs den op). Den hele Betænkning! Nei, den vil jeg ikke læse op, det er et altfor langt og interessant Værk. Derimod vil jeg minde om, hvad det ærede Medlem jo nok hukker, at han med sine Meningsfæller slutter Betænkningen med at erklære, at han under de givne Omstændigheder ikke vil indlade sig paa at stille noget som helst Forslag, altsaa ikke vil forhandle (Modsigelse af Hage). Ja, det kalder jeg ikke at forhandle, naar man ikke stiller Modforslag, og hvad er Grunden? Grunden er den, at Flertallet fordrer, at der skal finde en Statenedvættelse Sted igennem Toldreformen (Hage: De maa ikke have læst den)... Det staar her: „Under andre Forhold vilde Mindretallet ikke have taget i Betænkning at indstille til Thingets Vedtagelse en Dagsorden“ — Mere vilde de dog ikke — „der opfordrede Ministeren til at forelægge Thinget Forslag til en hel ny Toldlov“, og han siger saa videre, at „man skal lade ligge, at Indstillingen dog sandsynligvis vilde blive øresløs“ — det er nu bittert — „og ligeledes se bort fra Spørgsmaalet om de Bønskeligheder, som Tidens Gjæring med Hensyn til Toldlovgivningsprinciperne kan indeholde; der bliver dog tilbage som afgjørende Moment Flertallets stadige Paastand om Statsindtægternes Reduktion i et saadant Maal, at formentlig ingen Finantsbestyrelse vil kunne indlade sig derpaa.“ Det er altsaa Grunden. Det staar fast. Her er fra Thingets Mindretals Side, det ærede Ministeriums Partis Side, nægtet Forhandling, og af hvilken Grund? Af den Grund, at man fra Flertallets Side i det første Forslag, der kommer frem, forlanger en Vedgang i Toldindtægterne, som svarer til Krigsafgiften, der for en Del Aar tilbage blev paalagt som særlig Krigsskat, og som nu har været opkrævet saa længe, at Krigen er mere end een Gang betalt, og som man fra mange Sider her har erkjendt var en midlertidig